

svojo ostudno hlapčevsko naturo; jaz nisem moje telo, moje telo je telo med drugimi telesi: ta resnica bo brzdala individualni egoizem, samopašnost in obračala skrb na celoto, z enako ljubeznijo navdajala do sebe in drugih, vzbujala plemeniti nacionalni in kulturni egoizem, zakonu »ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe« dala znanstveno podlago; spoznanje zakonitosti in medsebojne odvisnosti se bo javljalo kot brezobzirno, vztrajno čuvstvo dolžnosti, ki ga tako krvavo pogrešamo v celem javnem življenju slovenskega naroda. Značaj in čast nista slabost, ki se trmoglavo oklepa spoznane napake, ampak tista človeška krepost, ki vodi vse misli in dejanja z ozirom na celoto, na narod. Idealizem nas osvobodi tlačanstva mesa, lastnega telesa in idolov, napačnih idealov, kakršni so: materializem, klerikalizem in še nekateri drugi taki »izmi«.

Brez doma.

I.

Pot samotna v daljo vije
 se pred mano — kam pelja?
 Kje moj cilj je, kje nepokoj
 srčni mine? Bog to zna!

Mrzla srca — kdo bi vztrajal
 v krogu tujih mu ljudij?
 Nikdo me poznati noče,
 nikdo mi prijatelj ni.

In tako kot večni romar
 hodim tod povsod neznan —
 sreče iščem, src ljubečih,
 a bojim se, da zaman.

II.

Travica zelena, travica mehka,
 bodi mi postelj nocoj! —
 Bloden popotnik brez doma krog tavam,
 žalost le hodi z menoj.

Izpod domačega krova zablodil
 v tuji nedragi sem svet;
 sreče, ljubezni še nisem okusil,
 mladi mi zvenel je cvet.

Pisane cvetke po tihi livadi,
 spavajte sladko z menoj —
 zvezdice zlate na svetlih nebesih,
 čuvajte ve nad menoj!

C. Golar.